

ikke er i Raad af den Natur. Hvor man har en Præst, der egner sig til at komme ind i Raadet, vil Kommunalbestyrelsen ganske sikkert finde ham, og er han ikke egnet dertil, vil det være det heldigste, at han ikke bliver Medlem af Raadet. At han ifølge Loven skulde være det, haaber jeg, vi kunne faa ændret, uden at det skal volde nogen Vanskelighed.

Med Hensyn til § 2 ønsker jeg at gøre en Bemærkning. Paragraffen indeholder en Bestemmelse om, at for oftere gentagne Skoleforsømmelser osv. skulde Børn kunne anbringes udenfor Hjemmene i indtil 6 Maaneder, og i § 18 bestemmes det, at Skolekommissionen skal være den Myndighed, der tager Beslutning i saa Henseende. Aldeles bortset fra, hvorvidt det er heldigt, at Kommissionen faar en saadan Myndighed, som den jeg her har talt om, savner jeg her en Bestemmelse, som kommer i det følgende Afsnit, der omhandler Gennemførelsen af de ved denne Lov hjemlede Foranstaltninger: Der findes blandt andet den Bestemmelse, at Værgeraadene og Overværgeraadet skulde drage Omsorg for deres Beslutningers Udførelse. Jeg har ikke kunnet finde noget om, hvilken Myndighed der skal sørge for Udførelsen af de i §§ 2 og 18 nævnte Bestemmelser. Maaske det er min Fejl, men jeg har ikke kunnet finde det, og det kunde tænkes, at man, da man skrev Lovforslaget, heller ikke har været rigtig klar over, om det skal være Kommunalbestyrelsen eller Værgeraadene. En af dem maa det sikkert være. Skolekommissionen kan det neppe være. Men dette skulde jo have sit Udtryk i Loven. Det er selvfølgelig underordnet, blot det kommer ind.

Dernæst skal jeg fremføre nogle Betæneligheder ved en Bestemmelse i § 46 i Afsnittet om Afholdelsen af Udgifterne. Det fremgaar af dette Afsnit og af § 46 i Særdeleshed, at Staten skal afholde alle de med Loven forbundne Udgifter, og deriblandt ogsaa Udgifterne til Forsørgelse og Anbringelse af Børn paa over 15 Aar, hvor de saa overhovedet ere anbragte samt — føjes der til — „Anbringelse paa Opdragelsesanstalter af strengere Art“. Alle disse Udgifter skulde bæres af Statskassen. Ifølge § 29 kunne Værgeraadene eller Overværgeraadet tage Beslutning om, hvor et Barn skal anbringes. Naar jeg siger Værgeraadene, vil det vist i Praksis ogsaa blive saaledes. Jeg er nemlig ikke enig med det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgkreds (Lohmann), naar han omtalte, at Overværgeraadet ikke kom til at

sidde som en Edderkop i et stort Spind med sine Arme langt ud. Selvfølgelig sidder det ikke som en Edderkop og lurur paa sit Bytte, parat til at slaa ned. Det er det vistnok absolut ikke tilbøjeligt til. Men hele dets Stilling er af den Natur, at det kommer til at afgøre Sagerne efter de Oplysninger, som det faar fra Værgeraadene. Og set fra den Side synes jeg nok, at Billedet kunde passe. Men saa tror jeg, der er den Vanskelighed, at Værgeraadet til Dels vil komme til at bestaa af dem, der ere interesserede i Sognekommunernes Styrelse, og jeg er bange for, at dette vil medføre, at man vil bestræbe sig noget for at faa flere Børn ind paa de Opdragelsesanstalter, der ere af strengere Art end strengt nødvendigt. Der kan komme Børn paa over 12 Aar, som have begaaet grovere eller gentagne Forbrydelser eller Børn, som ere af særdeles vanskelig Karakter eller særlig fordærvede, navnlig dette sidste er jo Genstand for et Skøn. Skønt jeg ikke er en Ynder af at lægge mere over paa Kommunen end nødvendigt, tror jeg dog, man hellere maa lade den bære Halvdelen af Udgiften for alle Børn indtil 15 Aar.

Jeg maa saa maaske gøre et Par Bemærkninger om en Paragraf, som vel nok vil blive noget omstridt, nemlig § 32 om Straffebestemmelserne. Det ærede Medlem for Aarhus (Sabroe) omtalte denne Paragraf og pegede paa et Forhold, som jeg ogsaa gerne vil tillade mig at understrege. Han gjorde opmærksom paa, at naar disse strenge Straffebestemmelser, navnlig Bestemmelserne om Opdragelsesanstalter af strengere Art, kom til at staa i Loven, vilde det muligt virke saaledes, at Anstalterne virkede som Skræmmebilleder for de Forældre, hvis Børn skulde anbringes der. Og maaske det vilde sætte et Stempel paa de Børn, der kom der. Jeg vil ikke sige, jeg er saa overordentlig bange derfor, men mange, som have kendt de hidtil bestaaende Opdragelsesanstalter, ville vist desværre vide, at Forholdene der i sin Tid have været saadanne — heldigvis er det ikke mere Tilfældet —, at de Børn, der have været anbragte paa dem, for en stor Del ere komne til at bære Navn efter denne Anbringelse, endog hele deres Liv igennem. Det er noget, vi absolut maa undgaa.

Med Hensyn til Realiteten ser jeg sikkert rigtigt paa disse Bestemmelser, naar jeg gaar ud fra, at det ikke er Meningen, at disse Straffe skulde anvendes, men at de kunne anvendes, og at de navnlig ere